

Évkezdő lapszámunk tartalma:

- * Szabados Ádámné: Elköteleződés * Fűkő Csenge Virág – Palásthy Anita: Az Oázis IFI bemutatkozása
- * Csősz-Páni Anna Cseperke: Búcsú – Visszatekintés gyülekezeti utamra * Bereczk Dávid: Még nincs vége a történetnek
- * Sóskuti Zoltán – Presbitérium: Missziói Munkaterv 2023.
 - * Dr. Békési László: Szemükben a titok...
 - * Kovács Lászlóné: Kicsinyke fohász
 - * Baló Csilla: Ima a fiamért

KETTŐSPONT

Kettőspont: minden, amit mondunk, csak Isten Szava után jön, jöhet.

A Budapest-Rákoskeresztúri Református Egyházközség lapja
XVI. évfolyam 29. szám

Kép: iStockFree

ELKÖTELEZŐDÉS

✍ Szabados Ádámné Jutka (presbiter)

Az elköteleződés, a hűség ma elavult fogalom. Ma a szabadság a jelszó, szabadságra vágyunk. Nem kötünk házasságot, mert félünk elkötelezni magunkat. Minden pillanatnyi, a máé. Ha nem tetszik, otthagyjuk párunkat, házastársunkat, munkahelyünket, barátunkat, gyülekezetünket – mert ez a szabadság. Gyávának, ósdiának tartjuk azt, aki kitart, hűséges nehéz helyzetekben, ha valaki hosszú ideig megmarad egy munkahelyen, megmarad a házasságban akkor is, ha problémák adódnak.

De valóban jó nekünk ez a szabadság? Jó a szabadság, erre vágyunk, de ugyanakkor ez állandó bizonytalansághoz vezet, semmi sem stabil, állandó. Az elköteleződés nem csak teher, hanem ajándék is. Biztonságot ad, biztonságot nekem, hogy nem hagynak cserben és biztonságot annak, aki felé elköteleződöm.

Természetesen lehetnek olyan helyzetek, amikor ki kell lépni egy kapcsolatból, egy munkahelyről, váltani kell, de ez még nem vonja kétségbe az elköteleződés fontosságát.

Isten elkötelezte magát mellettünk. „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged” – mondja. Életünk legnagyobb, legnagyoszerűbb döntése, amikor mi is elköteleződünk mellette. Ha ki tudjuk mondani: „Tied akarok lenni, Veled akarom járni az életem hátralévő részét, Te vezesd minden lépésemet.”

Ez az elköteleződés segít bennünket hűségesek maradni társunkhoz, gyülekezetünkhöz, a ránk bízott szolgálatban, kisebb közösségünkhöz, Isten előtt kimondott fogadalmainkhoz – mert maga Isten áll mellettünk és segít, ad erőt mindezekhez.

Kívánom ezt az elköteleződést, hűséget mindannyiunk számára.

AZ OÁZIS IFI BEMUTATKOZÁSA

✍ Fűkő Csenge Virág és Palásthy Anita/Mazsi (Oázis IFI)

Hogy mégis hol és mikor kezdődött az Oázis ifi? Már a gondolatnál, vagy a korábbi ifi búcsújánál, esetleg mikor szolgálói lettek, vagy amikor először volt alkalom a közösségben, vagy annál a pontnál, amikor ez a közösség elhatározásra jutott: Igen, ezek vagyunk mi és ezért vagyunk itt? Nehéz megmondani hol kezdődött, de egy biztos, Isten akaratából lett.

Jelenleg kb 22 aktív tagja van az ifinknek, ebből 9-en szolgálók. Október óta Jakab levelével foglalkozunk: hogyan kapcsolódik a hitünk és cselekedeteink egymáshoz, miért fontos az engedelmesség, mi is az Isten felé

való szolgálat és sok más ehhez hasonló témát boncolgatva ülünk össze hétről hétre, de ami a formaságoknál sokkal fontosabb: az, hogy kik is vagyunk mi. Testvérek, barátok, ifisek és ifi szolgálók, mentorok és mentoráltak. Ami a legfontosabb, hogy mind Isten gyermekei vagyunk. Megéljük az egységet, hisz egy ifi szolgáló is bármikor lehet ifis, beszállva egy labda csatába, stratégiákat szőve, hogyan jusson át a másik csapat védelmi vonalán, és egy ifis is bármikor taníthat valami újat ifi szolgálójának. Mély és kevésbé mély beszélgetések, finom étkezések, önfeledt szórakozás és Istent dicsőítő éneklések, közösségben Istennel, mindez megfűszerezve egy kis kamasz lázongással, ezek lennének mi. Most viszont tekintünk bele, mit is jelent egy ifisnek mindez:

„Születésem óta ebbe a gyülekezetbe járok. Itt kereszteltek meg és itt

konfirmáltam tavaly. Ifibe két éve járok. Eleinte féltem becsatlakozni, megnyíltni, mert mi van, ha rosszat mondok. De egy kis idő után egyértelművé vált, hogy nincs rossz válasz. A társaság megértő, barátságos, szimpatikus, segítőkész és befogadó! Nagyon jók az

alkalmak. Szórakoztatóak és építőek. Sokat éneklünk, beszélgetünk és – ha csak valakinek meg akarnék nyílni – az ifivezetőkhöz bármikor oda tudok menni. A kedvenc részem az ifin az éneklés, mert szerintem nagyon megindító, hogy ennyi ember énekel együtt.

Istenhez eddig is az imádságon keresztül tudtam a legjobban kapcsolódni és örülök, hogy erre ifin is van lehetőségem, amikor igazán sikerül elcsendesednem az olyankor valami fantasztikus, megható és örömteli.”

„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szeretlek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13, 34-35) Az ifi alapításakor ezt választottuk az ifink igéjének és minden vágyam, hogy ez alapján tudjunk működni; szolgálók és ifisek egyaránt, példát mutatva egymásnak és a templomon túlmenően a világnak is, hogy közösségünk ne zárt legyen, hanem nyitott mindazoknak, akik keresik Istent. És ez itt a kulcsszó: keresni Istent. Hisz ifisek és szolgálók, egyaránt emberek vagyunk, hibázunk, elbukunk, szeretetünk és türelmünk is véges, így ha valaki egy tökéletes közösségre vágyik az ifin belül, csalódást kell okoznom: itt is csak emberek vannak, azonban Istent kereső emberek, akik törekednek arra, hogy Isten által, a kényelemből kilépve, Krisztust tudják tükrözni.”

BÚCSÚ – VISSZATEKINTÉS GYŰLEKEZETI UTAMRA

 Csősz-Páni Anna Cseperke (búcsúzó gyülekezeti tagunk)

Ahogy gondolkodtam, hogy mit is jelent nekem a rákoskeresztúri gyülekezet, rengeteg emlék jutott eszembe, amiknek egy részét összeírtam. Persze lehetne azt mondani, hogy ezek az én emlékeim az elmúlt 21 évből, miért kerültek bele az újságba, másoknak ez nem érdekes, de az a vágyam, hogy a testvérek meglássák, egy-egy szolgálaton keresztül mennyit formálódott egy – a gyülekezetünkben felnőtt – élet.

6 – ennyi idős voltam, amikor iskolába mentem, és Dr. Hajdú Csabáné Kati néni elkezdett tanítani hittan órákon, amiket igazán szerettem, mert korábban nem nagyon hallottam Istenről, de lenyűgözött minden, amit tanultam Róla. Lánya, Pecsukné Hajdú Kati volt az egyik napközis tanárnőm, aki énekeivel, kedvességével szintén elvarázsolt mindig.

Ahogy egyre nagyobb lettem, a magatartásommal is egyre több probléma lett. Sajnálom, hogy sok hittan órát tettem tönkre, és nagyon hálás vagyok, hogy ennek ellenére Kati néni mindig szeretettel, türelemmel fordult felém. Mindeközben egyre többet tanultam tőle, és a mai napig tudom, hogy mi az, amit a szemléletmódomban ő formált, és mely *aranymondásokat* rejtette el úgy a lelkemben, hogy soha nem fogom elfelejteni.

Napközis táborok a Csodás-házaspárral, Kelemenné Marcsuval, Zimányi Noémivel, Albi bácsival, Illésné Éva nénival, Rózsika nénival, Oláh-Nagy Anitával, akik meséssé tették a nyaraimat.

12 – éppen ennyi voltam még akkor, amikor megismertem Sósuti Zoltánt, és ekkor kezdődtek el a konfirmáció előkészítő alkalmak. Zolit igazán érdekelte, hogy mi a mi véleményünk az élet nagy kérdéseiről, és engem ez egészen megragadott. Egyre több kérdésem lett az Úr dolgairól, amire nem adta meg a „helyes választ”, csupán támpontokat adott a gondolkodáshoz, hogy megtaláljam a saját válaszom, ami mindig közelebb vitt Jézushoz. Életem egyik legnagyobb áldása, hogy Zolit megismertem, és a tiszteletbeli apukámnak mondhatom.

2008 – számomra a csodák éve, amikor elindult egy ifi, ahova én is becsatlakozhattam, és ez az az év, amikor Isten kegyelméből elköteleződtem mellette 09.05-én. Csodálatos ifi közösség alakult ki, amely elfogadó és befogadó volt, a vezetői pedig hatalmas példaképek előttem ma is... Sebőkné Babos Bogi a legnagyobb szeretettel reagált az összes kamaszkori dolgunkra, mindig figyelmesen kísért bennünket nagy kérdéseinkben, mint az amerikai filmekben látott „okos nővér”. Jani Livia olyan gondoskodó volt, és egy olyan

biztos pont, aki mindig segítségünkre volt minden nyűgünkben, bajunkban, amire sokszor került sor. Deme Kriszti az egyik legsokoldalúbb személyiség, akivel valaha találkoztam, mert ő valahogy egyszerre zsonglőrködött a kreativitással és a Megváltóra való mutatással. Ruthner Mátéval szeretünk visszatekinteni ezekre az évekre és örülni annak, hogy együtt nőttünk fel, mindemellett együtt szolgálunk 9 éve, jobbnál jobb ifiszolgáló csapatokban. Zsófi évekig mentorált engem, ő is egy olyan különleges személy az életemben, aki nélkül sokkal kevesebb lennék ma, hiszen annyi bölcsességet tanultam tőle. Hálás vagyok a Jani családnak is, hogy otthonuk melegét számtalanszor megosztották velem, amikor „lelkileg fáztam”, és Szabados Jutka néniért is, hogy jelenlétével, bátorításával tanít és lelkesít életem különböző színtereiben.. Szemerke néni türelmes korrepetálása nélkül talán nem mentem volna át a matek érettségin - milyen jó, hogy ilyen hétköznapi, de fontos küzdelmekben sem voltam egyedül.

Nehéz szavakba önteni, hogy az említett személyek mennyit jelentenek nekem, és minél több dolgot idézek fel, annál több név jut eszembe – mint a filmekben szokták írni: „és még sokan mások...” Hosszú a sor... Isten kegyelme, hogy egyre jobban ismerhetem Őt, és hogy ennyi értékes testvér kísér az úton. Igazi ajándékok, akiket tényleg nem érdemeltem meg. (Az Anna név egyik jelentése: Isten kegyelme – és minden jó az életemben valóban az.) Rengeteget tanultam tőlük, ami hatalmas hálaadásra indít, illetve arra, hogy én is – mint egy egyszerű hétköznapi valaki – legyek, lehetek Isten eszköze, aki mások mellé állhat a keresésben.

Visszatekintve, eddigi életem legfontosabb pillanatai közül szinte az összes ezek között a falak között történt, amik közül még kettőt emelnék ki. A hittan teremben mondtam ki egy ifi alkalom után, hogy szeretnék egész életemben Istenhez tartozni, és az esküvőm napján itt az Úr asztala előtt mondtam ki, hogy szeretnék feleségként Danihoz, a férjemhez tartozni.

2020 - Boldogság, hogy már több, mint 5 év szolgálat van mögöttem, és remélem, még sokszor 5 vár rám. Öröm, hogy az Úr elhívott egy olyan munkahelyre (Ifjúságépítők), ahol még több időt szentelhetek a szolgálatra.

Ezt csak úgy megosztom: 1995. július 26. – Templomunk alapkövetétele, és az első névnapom, számomra egy megmosolyogtató dátum.

„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet,
mert abból indul ki minden élet.” (Péld 4,23)

„MÉG NINCS VÉGE A TÖRTÉNETNEK” (BEMUTATKOZÁS)

 Berezsk Dávid (beosztott lelkipásztor)

Szüleim nem voltak aktív tagjai egyik gyülekezetnek sem. Mégis fontosnak tartották – főként édesanyám –, hogy már óvodás koromban is részesüljek hitoktatásban. Biztosan úgy gondolta: ártani nem árt. Olyannyira nem ártott, hogy habár klasszikus értelemben vett „megtérés élménnyel” nem rendelkeztem, mégis az óvodás hittanokhoz kötöm az Úr Jézussal való kapcsolatom kezdetét. Kiskoromban nagyon féltem a haláltól. Attól is, hogy én meghalok, és attól is, hogy ha valamelyik közeli családtagomat vesztem el. Az alábbi történet talán 5-6 éves koromban eshetett meg:

Az ovis hittanórán a húsvéti hét történéseit vettük, azon belül is Nagypénteket, Jézus Krisztus kereszthalálát. Illusztrációként a hittan oktató egy nagyon színes és realiztikus könyvet mutatott fel, ami – finoman fogalmazva is – nem egy gyermeki szívnek kedves módon ábrázolta az aznapi eseményeket. A látványtól bepánikoltam, az asztal alá bújtam, és sírni kezdtem. Sírtam, mert azt a Jézust, akiről oly sok mindent tanultam, aki oly sok csodát tett, és aki olyan közel került a szívemhez, el kellett, hogy veszítsem.

Hálát adok, hogy nem így ért véget a történet. A hittanoktató néni odajött hozzám, vigasztalni kezdett és azt mondta, hogy *még nincs vége a történetnek*. Akkor tudtam meg, hogy Jézus harmadnap feltámadt és legyőzte a halált. Ez számomra felszabadító erővel hatott és nagy befolyással volt az életemre: Jézus feltámadásával az én halállal kapcsolatos félelmeim is megszűntek. Megtanultam, hogy van bűnbocsánat, hogy Jézussal mindent újra lehet kezdeni, és hogy a vele való kapcsolat egyre jobb és jobb dolgokat nyit meg számomra.

Ezek a tanulságok végig kísérték életem minden fontos pillanatában. Ezek után nem volt kérdés számomra, hogy a Megváltó Krisztust fogom követni egész életemben. Így jártam el gyülekezeti hittanokra, konfirmációs előkészületi alkalmakra, majd becsatlakoztam az ifjúsági alkalmakra is.

Mindeközben továbbra is Sárbogárdon éltem, és növekedtem édesanyám és nagyszüleim gondoskodó szeretete alatt, kijártam először az általános iskolát, később a gimnáziumot, és próbáltam megválaszolni a nagybetűs kérdést: „Mi leszek, ha nagy leszek?” Sokáig érdekelt a történelmi pálya, különösen is a hadtörténelem. Emellett nagyon érdekelték a bibliai történetek is. Gimnázium vége felé, komoly mérlegelések, elmélkedések, gondolkodások után döntöttem el, hogy vagy a történelmi vagy a lelkészi pályát fogom választani.

A budapesti Teológia alkalmassági vizsgán azonban megijedtem, látva azt, hogy másoknak nemcsak „klasszikus” megtérés élményeik vannak, hanem

elhívás történeteik is, miközben én egyszerűen azért mentem el, mert sokkal jobb lehetőségekkel kecsegtetett, mint a másik szakma. Úgy éreztem, mintha engedély nélkül lennék ott, nem kérdeztem meg Istent arról, hogy milyen sorsot szán nekem. Talán életemben először mondtam olyan imát aznap este, amelyben nem kértem semmit az én Uramtól, hanem azt mondtam neki: legyen meg a Te akarod. Bármerre is vezet engem, őt mindig is szeretni fogom, és nem fogom abbahagyni sem a Biblia olvasását, sem pedig a történelem tanulmányozását. Isten pedig döntött: alkalmassá nyilvánítottak.

Csak a teológiai éveim alatt döbrentem rá, életem tanulmányozása során, hogy Isten kezdettől fogva erre az útra akart vezetni. Ezért alakult úgy az életem, ahogy alakult, ezért éltem át sok megpróbáltatást, gyarapítottam ismereteimet – hogy az Ő dicsőségét hirdessem és szolgálja legyek az egyháznak és annak a gyülekezetnek, ahova engem Isten vezet. Lelkipásztori szolgálatom során az alábbi ige lebegett a szemem előtt:

„Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” (Jn 8,31b-32)

A teológia elvégzése után a Dunaharaszti Református Egyházközségben szolgáltam először segéd-, majd felszentelésem után beosztott lelkészként. Az alatt a közel egy év alatt, amit ott szolgáltam, mind szakmailag, mind lelkileg sokat gyarapodhattam a gyülekezet és a szolgálói közösség által. Faragó Csaba lelkipásztor mentorsága alatt pedig beleláthattam abba, hogy mit jelent az evangéliumot képviselni olyan embereknek, akik ritkán lépik át a templom ajtaját és csak az élet meghatározó eseményei (keresztelés, esküvő, temetés) által találkozhatnak.

Lelkipásztori gondolkodásomban fontos számomra az Igazság meglelése, a bibliai történetek mögötti összefüggések, üzenetek felkutatása és megértése – nemcsak azért, hogy én magam gyönyörködjek ebben, hanem azért is, hogy másoknak ezeket az igazságokat, mint igazgyöngyöket a tenger mélyéről felhozzam és odaadjam azoknak, akiknek szükségük van erre.

Ugyanakkor a Teológián töltött 6 év során újra és újra meg kellett tanulnom, hogy elsősorban Krisztust követő, református ember vagyok, és emellett vagyok én református lelkipásztor. Éppen ezért fontos, hogy még a szolgálat közben is megőrizsem emberségemet, személyiségjegyeimet, hiszen Istent ezeket felhasználva akarja, hogy Őt szolgáljam.

Éppen ezért, Istennek hála, továbbra is megőrizte bennem a történelem szeretetét, valamint a nyitottságomat a világunkat érintő fontos kérdések elemzésére. Ezen kívül sokat olvasok, és néha filmeket és sorozatokat nézek. Szoktam kosárlabdázni, vagy pingpongozni. Szeretem a természetet és az állatokat, és amióta Rákoskeresztúrra kerültem, rendszeres látogatója vagyok a Budapesti Állatkertnek.

MISSZIÓI MUNKATERV 2023.

 Összeállította: Sóskuti Zoltán lelkipásztor
*Jóváhagyta az Egyházközség Presbitériuma
2022. november 14-ei gyűlésén*

A Missziói Munkaterv meghatározó községünk életében, hiszen fontos, hogy lássunk, hogy EGYÜTT LÁSSUNK: *miből jövünk, hogy állunk most és merre tartunk?* Idén is két részből áll ez a dokumentum, melyet majd 2023 első vasárnapján meghirdetünk a gyülekezetnek. *Egyfelől* fontosnak tartjuk, hogy visszatekintsünk erre az esztendőre; *másfelől* pedig megfogalmazzuk szükségseinket, terveinket, vágyainkat a ránk következő évre is.

I. rész: VISSZATEKINTÉS

ÚJRA „JELENLÉTI”, „OFFLINE VILÁG”

2022-ben végre több lehetőségünk akadt a valódi személyes találkozásra, kissé távolabb kerülve a covid által okozott sokktól, az online térbe kényszerüléstől. Bár a kényszerű online időszakot közösségünk rugalmasan és jól fogadta (sokféle módon éltük meg az online találkozásokat), mégis fellélegzést jelentettek a korábbi találkozási módok felébredése. Ennek kiemelkedő részlete a szokásos Házas Hétvége megtartása, mely a megelőző években sok-sok megerősítést és rengeteg lelki jót adott a lelkes résztvevőknek; illetve a szajoli nyári gyülekezeti tábor, ahol megint jócskán száz fő feletti létszámban vehettünk részt. A tábor témája a születésnap jelentősége köré szövődött. Sok értékes alkalom, beszélgetés és találkozás jellemezte ezt a hetet – ünnepelve, hogy két év kihagyás után újra ilyen módon is együtt lehettünk.

EVANGÉLIZÁCIÓ ÉVE

A 2022-es esztendőt ezzel a szándékkal indítottuk el. Terveinkben egy jól felépített folyamat állt: Nyílt Vasárnap - Evangélizáció - Keresztkérdések-sorozat - Felfedező Csoport indítása.

A Nyílt Vasárnap mondhatjuk, jól sikerült. Sok gyülekezeti tagunk próbálta elhívni ismerőseit, rokonait, ez valóban megmozgatott minket, és többen valóban el is jöttek közülük erre az alkalomra. Az Evangélizációs sorozatra viszont már elég kevesen mozdultak meg, a Keresztkérdések-sorozatot pedig sajnos nem tudtuk elindítani. Valamiféle Felfedező Csoport mégiscsak indult. *Egyrészt* a Keresztkérdések helyett egy néhány alkalmas kis sorozat erejéig; *másrészt* pedig ősszel a felnőtt konfirmációra készülve

több estén át összejöttek az erre jelentkezők. (Valamennyire ide sorolható egy tavaszi sorozatunk. Hűségesen részt vett egy komoly csapat Kovács Endre teológus által tartott 2021-ben megkezdett sorozaton, melynek témája az Apostoli hitvallás volt.) Az Igehirdetésekből többször visszatértünk arra, mennyire fontos nekünk magunknak megtérni, megfrissülni lelkiünkben, és ezt továbbadni másoknak, hirdetni és megélni azt, amire Jézus Krisztus hívott bennünket. Így hát sikerült is és nem is erre az évre kitűzött fő célunk.

IFJAINK KÖZTI ÉLET

Istennek hála, a KonfIFI alkalmak mindig nagy létszámúak, hétről-hétre összegyűlnek a konfirmációra készülők illetve az előző évben konfirmált fiatalok. Megreformált konfirmációs rendszerünkre Zsinatunk is felfigyelt, többen érdeklődnek tapasztalataink iránt. A rendszerünk messze nem tökéletes, idén is próbáltunk „finomhangolásokat végezni” rajta.

A 2021 augusztusában alakult Oázis IFI szárnyal, tavasszal és ősszel is sikerült hétvégi tábort szerveznünk, sok áldással. Péntekenként mindig megtelik az ifi terem. Az év közepére már tizenegy szolgáló állt be a csoport életét segíteni. Hálásak vagyunk ezért!

MAGVETŐK

Hálás közösségünk Istennek, hogy vasárnaponként több csoportban mindig várják szolgálók gyermekeinket. Ezek mellett a gyerekdélutánok (szüreti~, karácsonyi~, húsvéti~) és óvodákban, iskolákban a rendszeres hitoktatás (az öt hitoktatónk gyülekezeti tagunk – kiváltságos helyzet!) jól kiegészítik mindezt. Az intézményi hitoktatás és a gyülekezeti élet összekötése mindig nagy kihívás, van ebben sok örömünk, és tovább kell erősödnünk e tekintetben. Örülünk, hogy újra lehetett nyári napközis gyerektábor, nagy létszámmal és sok szolgálóval. Sokat adott hozzá pezsgő gyülekezeti életünkhöz.

VASÁRNAP REGGELEK

Vasárnap reggel már jóval Istentisztelet előtt sokféle dolog történik. A Szombathy Gyula Kamarakórus (Kánon kör) és a kicsiny, de hűséges Imacsoportunk már korán összegyülekezik. Néhány dolgozó tagunk pedig komolyan veszi az Istentiszteletre való előkészületet a templomtérben, a templomkertben és az utcafronton – Isten áldja kezük munkáját, mint ahogy a kertet gondozó kis csapatát is! Vannak, akik tovább folytatják azt a munkát, amit a templom körül elődeik elkezdtek. Szépíteni és építeni a környezetet, és ha kell, javítani.

LELKIPÁSZTORI MUNKA

2021 augusztusa óta betöltetlenül maradt a beosztott lelkészi állás. Erre ebben az esztendőben, pont egy évvel később találtunk munkatársat Bereczk Dávid személyében. (Ezt kiemelt célnak jelöltük meg a 2021-es munkatervben.) Megkezdte szolgálatát, végiglátogatta a presbitereket, megismeri lassan gyülekezetünk életét, és több munkaágba bekapcsolódott lelkesen szolgálva. (Egyházközségünk újabb ingatlannal erősödött, ebben az évben vásárolhattunk egy beosztott lelkészi lakást, egyházmegyei segítséggel illetve saját erőnkéből.)

Sóskuti Zoltán lelkipásztor munkájának súlypontja ebben az évben különösképpen a KonfIFI, az Oázis ifi, a Fiatalok Bibliaköre, illetve a keresztelesek (ebben az évben különösen sok keresztelekre került sor) és a felnőtt konfirmáció (idén hat felnőtt konfirmált) előkészítései voltak. Emellett ebben az esztendőben rengeteg temetési szolgálatra került sor, előkészítő beszélgetésekkel. Az online idők fejleménye, hogy a kapcsolattartás megerősödött e-mailek, cset beszélgetések és telefonbeszélgetések formájában – ezekben nagyon intenzív szolgálat adódott. Emellett a gyülekezeti honlapon és Facebook oldalon keresztül is folyamatos kommunikáció zajlott. Néhány külső szolgálatra és egyházi alkalomra is sor került.

DIAKÓNIAI MUNKA

Ebben az évben is igyekeztünk gyakorlati és anyagi segítséget adni gyülekezeti tagjainknak. Az idősekkel való kapcsolattartás, a spontán segítségnyújtás, egy-egy látogatás, a liturgiás lapok kiküldése, lelkigondozói beszélgetések, -kísérések hagyományosan részei közösségünknek, ezekbe vannak olyan testvérek, akik már sok-sok éve hűségesen helytállnak.

Ősztől igyekeztünk a diakónia munkába új szolgálókat bevonni, átszervezni ezt a munkát, egy új vezető beállításával. Idén egy ruhabörzére is sor került közösségünkben. Az adventi időszakban két idősothtonba is ellátogat(tunk) egy-egy szolgálói csoporttal, ahol áhítattal, kisebb énekléssel, bizonyágtétellel szolgál(t)unk a résztvevők felé, illetve Biblia osztásra is sor kerül(t). Az idősebbek számára újra megtarthattuk az adventi ebédet, ami régi szép hagyományunk, de a covid-járvány miatt sajnos kimaradt tavaly is.

HÁZI BIBLIA KÖRÖK

Itt is új vezető segítségével igyekeztünk megújítani a csoportokat, személyesen és Istentiszteleteken való bizonyágtételekkel hívni új tagokat. Szerettünk volna új szolgálókkal, új csoportot indítani, de egyelőre ez még

várat magára. A tavaszi téma befejezése után a Jelenések könyvének gyülekezeti levelei a témái alkalmainknak a hét különböző csoportban.

TESTVÉRGYŰLEKEZET ÉS HÁBORÚ

A szomszédunkban kitört háború sok szörnyősége és fájdalmas gazdasági hatása mellett, ránk nézve azt is jelentette, hogy a kialakulóban lévő kárpátaljai testvérgyülekezeti kapcsolatunk építése is akadályokba ütközött. A háború első időszakában megrendítő adakozókedvről tett tanúbizonyságot közösségünk az általános kárpátaljai adománygyűjtésben és konkrétan a beregsomi református közösség felé is (készpénz- illetve száraz élelmiszer adományok formájában). Ennek ellenére az intenzívebb közösségi kapcsolat még nem alakult ki. Imáinkba reménységgel vagyunk afelől, hogy jövőre személyesen is találkozhatunk beregsomi református testvéreinkkel.

TOVÁBBI SZOLGÁLATOK

Egyházközségünknek továbbra is kiemelt szolgálata az urnatemető üzemeltetése (annak minden adminisztrációs és további gyakorlati terhével), illetve az ezen keresztül velünk kapcsolatba kerülő családok felé való szolgálat. Ennek oroszlánrésze és szervezése több mint egy évtizede ugyanazon szolgáló testvérünkön van. A halottak napja körüli nyitvatartásban többeket, közben pedig néhányakat sikerült bevonni ebbe a szolgálatba. Emellett sok egyházi-pénzügyi adminisztráció terhel minket, ebben is hűségesen hordozza a terheket két-három testvérünk. Hála legyen értük! Közösségünk adományokkal támogatta a vajszlói reformátusokat illetve a Lepramissziót is. Iratterjesztésünk minden vasárnap a testvérek rendelkezésére áll, ebben is hűséges munkatársaink vannak.

Már második évben rendeztük meg az Idősebbek Nyári Hetét. Sok áldást tapasztaltunk ebben, értékes beszélgetésekben, találkozásokban éltük meg a közösséget, sokan lehettünk együtt. (Ezt a formát az újpesti reformátusoktól tanultuk el, és reméljük, szép hagyomány lesz belőle!)

Ez év október 15-én, a ligeti anyagyülekezet meghívására, közös alkalmat tarthattunk. A teadélutánon áhítat, bizonyosságtételek hangzottak el, utána kötetlenül beszélgettünk. Örömteli találkozás volt a két gyülekezet között. Reformáció alkalmával az evangélikus és baptista testvérekkel együtt ünnepeltünk az evangélikusok tempломában, Istentisztelettel és Úrvacsorai közösséggel.

A Presbitérium és az Egyházközség Elnöksége (lelkipásztor és főgondnok) továbbra is igyekszik egyetértésben és felelősségben hordozni a gyülekezet lelki és anyagi vezetését. Köszönjük Urunknak azt is, hogy az

anyagiak tekintetében nem kellett aggódnunk, (urnatemetőnk bevétele mellett) a gyülekezeti tagok odaadó anyagi teherhordozásának köszönhetően is. Sokféle felújítás, fizetendő, a gyülekezeti élet szükségégei mind belefértek költségvetésünkbe.

II. rész: ELŐRE TEKINTVE

2023: „A (presbiteri) SZOLGÁLAT ÉVE”

2023-ban presbiter választás lesz Egyházunkban, így gyülekezetünkben is. Erre szeretnénk felkészülni. Fel kell tegyünk hát a kérdést: *Mit is jelent a presbiteri szolgálat?* Még általánosabban kérdezve: *Mit jelent szolgálni?*

Ezekről szeretnénk együtt gondolkozni, ennek lelkiségét mélyíteni gondolkodásunkban és gyakorlatunkban. Ezért a 2023-as évnek ezt a címet adjuk: „A (presbiteri) szolgálat éve”.

Közösségünknek mindig erőssége volt, Isten ajándékaként, hogy sok szolgáló munkálkodott benne – különösen a templomba járók arányát tekintve. Hálával gondolunk vissza az elmúlt több mint húsz esztendő hűséges szolgálóira, azokra, akik már idősebbek napjainkra, kevesebbet tudnak jelen lenni; azokra, akik elmentek már a Mennyei Hazába; és azokra is, akik régóta vagy újonnan közénk érkező, jelenleg is aktív szolgálói gyülekezetünknek. Meghatározó vonása volt közösségünknek, hogy a népes és erős szolgálói maghoz könnyen be tudtak kapcsolódni újabb és újabb tagok. Ennek további segítésére nézve is fontos beszélni a szolgálatról.

LELKI ALAPOZÁS:

Mit is jelent a szolgálat? Egyházkerületi főjegyzőjének egyik Igehirdetésében elhangzottakat továbbgondolva, a megjegyezhetőség kedvéért, "HÁROM SZ BETŰ" állna gondolkodásunk középpontjában:

- a SZabadítás öröme;
- a SZentség öröme;
- és a SZolgálat öröme.

Ez a három szorosan összetartozik. Ha nem ennek összefüggésében látjuk a szolgálatot, könnyen tévútra léphetünk. Mert a szolgálat *gyümölcs, következmény*, egyfajta természetes vágyakozásból fakad.

Nem emberi erőfeszítés elsősorban. Nem embereknek adott jótétemény elsősorban. Nem emberek kedvéért hozott áldozat elsősorban. Benne van a mi erőfeszítésünk, benne van az emberek iránti szeretetünk és együttérzésünk, benne van a vágyakozásunk a jóra, de a kiindulópont mégsem emberi!

1.) Jézus Krisztus SZABADÍTÁSÁNAK átélése, örömet hoz az életünkbe. Felfogjuk, átéljük, megértjük, mit is jelent számunkra Jézus Krisztus keresztye és feltámadása, a bűnbocsánat és az örök élet ajándéka, ezek által a szabadulás bűntől, haláltól, megkötözöttségektől, hiábavalóságoktól, céltalanságtól – vagyis, régi, Isten nélküli életünktől. Az Evangélium örömet hoz az életünkbe, ez fűt minket, ez indít szolgálatra. Így aztán Isten ügye, az Egyház, a gyülekezetünk fontos lesz számunkra, hogy általa mások is átélhessék ezt, ezért szolgálni kezdünk. Másfelől pedig, hálás lesz a szívünk, szeretnénk Istennek megköszönni a kapott jót, ezért szolgálni kezdünk elsősorban Neki! Ez motivál bennünket. Miközben emberek felé, egy közösség felé szolgálunk, igazából Istennek szolgálunk, örömből és hálából.

2.) A szolgálat másik forrásvidéke a SZENTSÉG öröme. A „szent” azt jelenti: Istenhez tartozó, Isten számára elkülönített. Öröm Istenhez tartozni – ez igaz személyes életünkre, és közösségünkre nézve is. A megszabadított ember Isten közelségét keresi, a Vele való kapcsolatban érzi már otthon magát. Ha otthon, akkor ezt vigyázni és ápolni kell, hogy otthon maradjon. Az Isten szentségében élő ember vágyakozik arra, hogy ennek örömét, otthonosságát mások is megtapasztalják, hogy ami szent, az Isten Országá (Úrsága) minél erőteljesebben és érzékelhetőbben megjelenjen, sőt expandálódjon itt a földön, leginkább pedig a magunk környezetében. Ez a szolgálat másik forrása. Isten megszabadítottjai, a Szentségében élők természetes módon szolgálni kezdenek.

3.) A szolgálat sokszor küszködés, erőfeszítés, áldozathozatal. Időnként, figyelmünket és erőnket kéri. Nem egyszer komoly állhatatosságot kíván. Időnként konfliktusokat is hoz. Mégis alapvetően öröm: Isten munkatársai lehetünk, valamit hálából adhatunk mi is Neki. Jó tisztázni: *miből is adunk, mivel is szolgálunk?* Abból és azzal, amit egyébként Tőle kaptunk! Olyan ez mint az adakozás: látszólag a magunkéból adunk – de mink nincs, amit végső soron nem Istentől kaptunk volna?

IDEI ALAPIGÉNK:

Most ez két részletből áll össze. A közös mindkettőben az, hogy Jézuson tartja a fókuszunkat a szolgálat tekintetében:

Mt 20,28: „Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

Jn 12,26: „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.”

Ahogy a lábmosás történetében is, Jézus példát adott a szolgálatra. Ő az Úr, a Király, azért jött, hogy nekünk szolgáljon. Áldozatos szolgálat volt ez – az életét is odaáldozta értünk a kereszten. Erre nézz fel és ehhez képest tanácsos néznünk a magunk szolgálataira! A szolgálat tehát Krisztus követése! Ennek következménye (óvatosan fogalmazva: „jutalma”), hogy Jézussal lehetünk itt és odaát majd, hogy megbecsül minket az Atya. Utóbbi mondat arra is hív, hogy elsősorban nem emberek megbecsülését keressük benne (örülhetünk, ha ezt is megkapjuk, de nem ez a cél), hanem Atyánkét – erre pedig ígéretünk van.

Lássunk még néhány idevágó Igeszakaszt – mindezek kiegészítéseként! „... *ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.*” (1Pt 4,11) A sónak, lámpásnak, hegyen épült városnak (Hegyi beszéd - Mt 5) vagyis a jócselekedeteknek, szolgálatnak végső célja, hogy Istent dicsőítsék benne! Mindehhez az erőt Istentől kapjuk, a magunké kevés hozzá.

„*És ő »adott« némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, Krisztus testének építésére.*” (Ef 4,11-12) A szolgálat célja Krisztus testének, azaz egyháznak, gyülekezetnek épülése. Ezt a hatalmas munkát Isten vezényli, irányítja.

„...*mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr.*” (1Kor 3,5b) Mindenki kapott talentumot, abból kell gazdálkodni. Ebben vannak különbségek, de mindenkitől a maga talentuma fölötti hűség kéretik számon.

„*Tagjaitokat se állítsátok a gonoszság fegyvereiként a bűn szolgálatába, hanem álljatok Isten szolgálatába, mint akik a halálból életre keltetek, és tagjaitok az igazság fegyvereiként szolgáljanak Istennek.*” (Róm 6,13) Tagjaink, tehetségeink, lehetőségeink szolgálhatják a bűnt is és Istent is. Figyelmünket arra kell fókuszálnunk, hogy Isten ügyének szolgálatába álljon egész lényünk, egész életünk.

„...*aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál.*” (Lk 22,26b). A kapott tehetség és lehetőség, a szolgálatunk „eredményessége” (gyümölcssei) sosem szolgálhatják a versengést, nem indíthatnak irigységre, de mások fölötti uralkodásra sem. Sőt nagyobb és nagyobb alázatra kell hívjanak! A szolgálat tehát alázat kérdése: Isten előtt és a legkisebb atyánkfia előtt.

A vezetés pedig szolgálatot jelent. „*De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!*” (Józs 24,15) Józsue egy kritikus pillanatban ki tudta mondani, hogy Kihez tartozik és Kit szolgál. Vezetőként is szolgálatról beszél –

még hozzá makacsul kitartva minden ellenkező áramlat ellenére is, akár családjával egyedül is, bármit is akar a nép. Ő tudta mi életének súlypontja, lényege. Hív minket arra, hogy mi is ragaszkodjunk ehhez minden körülmények között.

KONKRÉT TERVEINK:

1.) Tanítás a szolgálatról (Igehirdetésekből, Biblia Körökben, különböző kurzusokban, a szolgálói csapatokban) illetve bizonyásgételek a szolgálat örömről, kihívásairól, mibenlétéről Istentiszteleteken.

2.) Új gyülekezeti tagok integrálása * **

- a.) új gyülekezeti tagok ismerkedő és a gyülekezettel megismertető alkalma (gyülekezetünk látásának, értékeinek, történetének és szolgálati ágainak bemutatása)
- b.) az ötrészes videó gyülekezeti kurzus propagálása
- c.) személyes kísérés, segítség, tudatosabb odafigyelés
- d.) egyre hangsúlyosabban szeretnénk figyelni a hitoktatásban részesülő gyermekek és családtagjaik integrálására a gyülekezetbe (főleg ha kiderül, gyülekezetünk területén lakik, vagy ha nincs gyülekezeti háttére)

* *Hálát adunk Istennek, hogy vasárnapról vasárnapra sok új arc jelenik meg közöttünk. Közösségünkbe eddig az újak könnyedén tudtak integrálódni a természetesen meglévő, jórészt szolgáló, erős maghoz. Most azonban sokan hullottak ki ebből az erős magból (betegség miatt, vagy a covid vitte őket távolabbra, és sajnos többen meghaltak). Ezért látjuk fontosnak, hogy az újakat tudatosabban integráljuk a közösségbe, segítsük szolgálatuk megtalálására - úgyhogy ez a folyamat mégiscsak szervesen kapcsolódjon a korábbi időszakokhoz.*

** *további lehetőségek keresése az online térben, intenzívebb megszólítása azoknak, akik csak ezen keresztül kapcsolódnak hozzánk - annak útját keresve, miként hívhatnánk közelebb, beljebb őket közösségünkbe*

3.) Tudatos felkészülés a presbiter választásra

- a.) nyitott kurzus a presbiterségről
- b.) személyes beszélgetés jelenlegi és vélhetően jövődöbéli presbiterekkel
- c.) mindezekben saját látásunk tisztázása a presbiteri szolgálatot illetően
- d.) esetlegesen egy közös erre felkészítő alkalom a rákosmenti református közösségekkel

TOVÁBBI TERVEINK:

- rendszeres alkalmaink (Baba-Mama Kör; Gyerekistentiszteletek; KonfIFI; Oázis IFI; HBK – 7 csoportban; Kórus; Imakör; hittanórák)
- a Házi Biblia Körökben az 1. Korinthusi levél tanulmányozása; újabb HBK csoport alakítása, új HBK szolgálók keresése
- kerestkérdések sorozat *
 - * *Ebben az évben ennek a „haladó” változatát szeretnénk elindítani újra, kicsit igazodva a szolgálatra való felkészítés szempontjának is. Erre azokat a konfirmált testvéreket várjuk majd, akik már ismerik hitünk alapjait. (Jézus képére formálódásunk szerves és megkerülhetetlen része a szolgálat. Hogyan tudunk Krisztusra mutatni életünkkel? Miként szolgálhatunk a ránk bízottak felé? Felismerhető-e cselekedeteinkben Krisztus Urunk?)*
- Házás Hétvége
- további felnőtt konfirmációk
- sátoros ünnepeink megtartása
- buszos kirándulás
- tavaszi konfirmandus hétvége
- a 10 éve konfirmáltak meghívása egy találkozásra
- nyári gyülekezeti tábor
- idősebbek nyári hete
- idősebbek adventi vendégsége
- a diakóniai szolgálat folyamatos jelenléte (többek között terveink közt szerepel hogy egy széleskörű gyülekezeti „megmozdulásként” olyan szakembereket gyűjtsünk össze, akiket egymásnak is ajánlanának a testvérek, így lenne egy azonnal rendelkezésre álló szakember-lista, mely remélhetőleg a gyülekezeti tagok mindennapi problémáiban fog tudni segíteni)
- a gyülekezet tagjainak anyagi segítése a már kialakult rendben
- házi úrvacsorás alkalmak azoknál a testvéreknél, akik már nem tudnak templomba járni

SZEMÜKBEN A TITOK...

 Dr. Békési László (gyülekezetünk tagja)

Nagyközségünkben (ma már város) ahol nevelkedtem, élt a közjegyző, író, költő Falu Tamás, akit gimnazista koromban személyesen is ismertem. Egyik verse ma is a fülemben cseng:

ÁLLATOK

A fejemen nyúlszőrkalap van,
Szarvasbőrkesztyű kezemen,
Tehénbőr védi lábam, talpam,
Báránybélés tart melegen.
Nyakamon finom gyapjúsál van,
És teveszőr a takaróm,
Lágy lúdtollpihe van dunnámban,
És rámomlik jóakarón.
Az emberek közt majd megfagytam,
Jégen jártam és közönyön,
Ami meleget itt lenn kaptam,
Állatok, nektek köszönöm.

Falu Tamás, 1940

Nemrég hallottam ezt a kifejezést, hogy *teremtés-védelem*. Nagyon tetszik, bár használnánk gyakrabban a közhelyes természetvédelem helyett. Az ember és a természet közötti kapcsolat ma igen fontos kérdés, mert a természet válasza az emberi rombolásra egyre világosabban látszik. Máshogy alakult volna, ha a természet úgy marad meg, mint „ősatyáink öröksége” vagy az „Isten tökéletes műalkotása”.

Mózes könyve szerint Isten az állatokat az ötödik napon teremtette. Először a vizekben nyüzsgő élőlényeket, és a különböző madarakat. A szárazföldi állatokra és az emberre a hatodik napon került sor. Természetes, hogy mai ismereteinkkel időben másképp képzeljük el a teremtést, mint azt Mózes az Ószövetség népének elmondta 6.000 évvel ezelőtt. Minden teremtményhez hasonlóan mindannyiunk alapvető rendeltetésünk, hogy dicsőítsük teremtő Istenünket (Zsolt 148). Az állatok feletti uralmat Isten az embernek adta, de a tulajdonjogot magának tartotta fenn. Az emberi bűneset az állatvilágra is kihatott. Am amikor haragjában Isten özönvízzel pusztította el a földet, a bárkában a madarak és a szárazföldi állatok is megmenekültek. A Nóéval kötött szövetséget Isten az állatokra is kiterjesztette (1Móz 9,2-10).

Gyermekkoromban, vidéken állatokkal éltünk együtt, amelyek életünk részei voltak, ugyanolyan teremtményei a Jóistennek, mint mi magunk, és amelyekről a Teremtő akarata szerint gondoskodunk, ők pedig segítenek bennünket a munkában, a túlélésben.

Családom közvetlenül a világháború után került Budapestről vidékre. Nagypám szekérral jött értünk, hogy kimenekítsen bennünket a romba dőlt városból. Az apró gyerekek megfelelő táplálása érdekében természetes volt, hogy paraszti származású, lelkész édesapám vett egy tehenet. Hajnalban kelt, megettetett, megfejt, elharangozott és mire mi felkeltünk, ott volt az asztalon a friss tej, de aludt tej, túró és vaj is került belőle. Ekkor csodálkoztam el először

a hatalmas élőlényen, aki minket szolgált nagy alázattal. Elől bement a takarmány, alul kijött a finom tej és időnként kisborjával is megajándékozott bennünket. Mindig volt hízőnk is, aki biztosította a szalonnát, a zsírt egész évre. A tyúkok tojást adtak és vasárnapi levesbe valót. Ott volt még a Pajtás nevű házörző. Ő a maradékot, meg a csontot kapta. Cirmos feladata volt a rágcsáló-mentesítés és cserébe megelégedett a tejből áztatott száraz kenyérral. Később voltak díszhalaim, meg horgászni jártunk a barátokkal. Ennyi állat között nem csoda, hogy az akkor még nagyon megbecsült hivatást, az állatorvosit választottam.

Akkoriban neveltetésünk része volt a tudat is, hogy bűnös emberek vagyunk, gonosz tetteinket meg kell bánnunk és bocsánatot kell kérnünk. Ennek ellenére akkor még nem foglalkoztatott, hogy az állatok követnek-e el bűnt? A bűn olyan tett, vagy gondolat, amely ellentétes Isten törvényeivel, amelyeket a Biblia, illetve Jézus Krisztus élete mutat meg számunkra. Csak úgy tudunk bűnt elkövetni, ha erkölcsi kérdésekben tudatosan hozunk rossz döntéseket magunk, vagy mások kárára. Az állatoknak valószínűleg nincs ilyen képességük, rövidebb-hosszabb életük alatt természetes (Isten adta) ösztöneiket követik, végül pedig meghalnak.

Olvasom, hogy egyszer egy rabbi így szólt: „Uram, add, hogy olyan nagyszerű legyek, amilyenek a kutyám tart!”

Régi tapasztalat, hogy az állatok megfigyelésével bölcsébbé válhat az ember, közelebb kerülhet az isteni (természetes) rendhez és ezáltal magához a Teremtőhöz. Az emberekkel ellentétben az állatok tiszteletben tartják az Isten által elrendelt életrendet. Nem felejtik el, hogy Isten táplálja őket, hogy hozzá tartoznak. „Eledelt ad az állatoknak, a károgó hollóknak is”(Zsolt 147). A legtöbb teológus azonban a mai napig azon a véleményen van, hogy csak az ember ismeri (fel) Istent, bár népi hagyományok őrzik még azt a tudatot, hogy az állatok olyan közvetlen kapcsolatban állnak Istennel, amely számunkra ismeretlen. Mégis, hogyan lehetünk biztosak abban, hogy az állatok nem ismerik fel Istent? Talán a maguk módján megsejtik a teremtés titkát és napkeltekor a madarak csiripelése valójában Isten dicsőítése, amit nagyanyáink olvasó- és mondókás könyve őrzött meg:

Fecske madár korán felkel,
Imádkozik minden reggel,
Fiai is megtanulják,
Az éneket együtt fűjják.
Hálás szívvel csicseregnek
Jóságáért az Istennek.

A bibliai hagyomány szerint az állatok rendelkeznek egy hetedik érzékkel, megérik Isten jelenlétét (lásd Bálám számar:4 Móz 22) és ismerik teremtőjük akaratát: „Kérdezd meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják neked. Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged, a tengernek halai is elbeszélnek neked.” (Jób 12,7).

A Reformátusok Lapja 2021. évi egyik számában találtam Várad Ferencnek, a Károlyi Gáspár Református Egyetem oktatójának „Szemükben a titok” című írását. Karl Barth-ot, a híres protestáns teológust idézi, aki dogmatikai műveiben kitér Isten és az állatvilág számunkra rejtett viszonyára. Szerinte a Szentírás a mi szempontunkból szól hozzánk, bár Isten nyilvánvalóan kapcsolatban van az általa teremtett élővilág más részével is, csak hogy ez a kapcsolat számunkra nem ismerhető meg. Jó példa erre a kutya. Ezeknek az okos, kedves állatoknak az ember társasága nem csak kívánatos, hanem szinte nélkülözhetetlen. A kutyák fajtársaik helyett szívesebben töltik az idejüket emberek között. A bűnbe esett emberiség teher az egész teremtett világ számára is. A mai rohanó, zaklatott ember egy állattal való kapcsolatában nyugalmat, önbizalmat, elfogadást nyerhet (l. ebterápia). Hogy honnan ez a látszólag emberi mértékű, de az emberi romlottságot nélkülöző kegyelem kutyáink szemében – titok, ajándék – írja a professzor.

Az Ószövetség próféciai egyszer be fognak teljesülni. Hisszük, hogy tetteink következményeként alerombolt természet, állatvilág egyensúlya helyre áll majd és visszanyeri azt a formát, amit kezdettől fogva maga a Teremtő adott neki: „És lakozik a farkas a báránnyal, és a párdúc a kecskefiúval fekszik, a borjú és az oroszlánkölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat... Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes leszen a föld az Úr ismeretével.” (Ézsa 11,6).

Addig is a mai keresztény ember kötelességei közé kell tartozzon a *teremtés-védelem*, aminek módjait mindannyiunknak meg kell találni és hívő lélekkel napról-napra gyakorolni.

Október 4, Ferenc névnap és egyben az Állatok Világnapja, amit a katolikus egyház a rendalapító Assisi Szent Ferenc napjaként ünnepel.

KICSINYKE FOHÁSZ – Advent margójára

 Kovács Lászlóné Kornélia (presbiterünk)

Oh, Advent..., oh, jöjj el közénk
 „Világ Világossága!”
 Kapunkat, szívünket kitarjuk,
 hogy ránk találj,
 s hogy megismerhessünk
 Téged drága Jézusunk!
 Lásd nélküled elveszettek vagyunk,
 s csak veled tudjuk megtalálni
 békénket ebben a fékezhetetlen
 s nyugtalan világban.
 Vágyunk a békességre,
 vágyunk a szeretetre,
 s talán jobban is mint korábban,
 mert sok a bizonytalan tényező,
 és kétségek közt vergődünk:
 milyen lesz a holnap, s hogyan alakul
 gyermekeink, s unokáink jövője?
 De ha vészterhes idők jönnek is,
 tudjuk és hisszük azt,
 hogy akkor is velünk leszel...,
 mert Te tudod a mi dolgainkat,
 tudod, mit adsz nekünk, mitől óvsz
 és mentesz meg bennünket.
 A hitünk, a remélt dolgok biztosítéka,
 így hát hinnünk és remélnünk kell azt,
 hogy a Mindenség Uraként

kézben tartod
 ezt a tőled elszakadt világot.
 Hiszük Mennyei Atyánk,
 hogy azért küldted le hozzánk
 Egyszülött Fiadat,
 mert szeretsz bennünket, és nem
 mondasz le rólunk,
 javunkat akarod...
 Köszönjük ezt a kegyelmet,
 köszönjük, hogy körülveszel
 bennünket békességgel és
 csendességgel.
 Kérünk segíts bennünket abban,
 hogy a sok tennivaló között,
 a nagy karácsonyi készülődésekben is
 legyen alkalmas időnk
 az elcsendesedésre,
 a hálára, s ne csak a kérésekre...
 Add Urunk Istenünk,
 hogy jól tudjunk élni ezzel a
 kegyelemmel, hogy le tudjuk vetni
 magunkról mindazt,
 ami megakadályozhat bennünket
 abban, hogy meglássunk téged,
 hogy követni tudjunk téged! Amen!

IMA A FIAMÉRT

 Baló Csilla (gyülekezeti tagunk)

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek
 az én nevemben: ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

Sokat gondolkoztam melyik történetemet meséljem el. Azért ezt választottam, mert a nyári szajoli táborba nagyon nehéz szívvel érkeztem, és talán ennek többen szemtanúi voltatok.

Pár héttel a tábor előtt tudtuk meg, hogy a fiamnak egy nagy ciszta van az állkapcsában, a bölcsesség foga nagyon rossz helyzetben, alatta helyezkedik el és az arcideg alig egy milliméterre fut az állkapcsa és a foga között. Komoly szövődeményekkel kellett szembesülni (például lebénulhat a fél arca). Az is kiderült, hogy sajnos az országban nincsenek meg a műtéthez szükséges eszközök, egy részét külföldről kell hozatni. Ezért csak magán műtőbe lehetett elvégezni a műtétet, ami olyan összegbe került előreláthatóan, mely bizony nem állt rendelkezésre. A pénz a kisebbik aggodalmam volt. Ez a betegség teljesen véletlenül derült ki. Annak ellenére, hogy ott legbelül tudtam, hogy Isten azért adta elénk ezt a helyzetet, hogy időben lehessen jó eséllyel meggyógyítani őt, nagyon kétségbe estem. Ha később derül ki, összetörött volna az állkapcsa...

Szajolba így érkeztem meg. Többször kértem ima-támogatást a beszélgetős csoporttól, de nem igazán mondtam el miért kérem. Számomra mindig nagyon nehéz beszélni a problémákról, de itt a gyermekemről volt szó. Aztán volt két alkalom, amikor délután közösen imádkozhattunk, Isten elé vihettük a nehézségeinket. Csatlakoztam az imaalkalomhoz. Megköszöntem Istennek, hogy kiderült a betegség, hogy azonnal a legjobb orvosokhoz vezetett, hogy nagyon gyorsan elkészültek a vizsgálatok. Kértem Istent, hogy vigyázzon a gyermekemre, áldja meg az orvosok, nővérek kezét, hogy segítsen megteremteni hozzá az anyagiakat. Az első közös ima másnapján be kellett fizetni a tábor költségeit. Meglepetésemre kiderült, hogy valaki már kifizette helyettem, ezzel támogatva a fiam műtétjét. Valaki, akit átölelni sem tudok, valaki, akinek megköszönni sem tudom, de imáimba foglalom és kérem Isten Áldását az életére. A következő nap kora délután beszélgettünk egyik testvérrel, amikor „pittyent” a telefon. Jött egy email az orvosi rendelőből. A személyzet lemondott a tisztelet díjának egy részéről (-90000 Ft-ról!), hogy ezzel is segíteni akarják a fiam gyógyulását. Délután újra volt közös ima, talán akik ott voltak emlékeztek rá, ahol könnyes szemmel mosolyogva mondtam el, mi történt, és azt is, hogy lehet, ha még Szajolban maradok egy hétig akkor meglesz a műtét ára :).

Volt valami, amiről nem igazán beszéltem, de ami nagyon fáj. A fiam apja jól szituált, de soha nem támogatta sem anyagilag sem lelkileg,

amikor betegség vagy baj volt, a kötelező gyerektartást fizette, amíg kötelezte a törvény, de ennyi. Tudtam, hogy a fiam meg fogja keresni csak azért, mert tudta milyen terheket ró rám és kímélni akart. Annyira kértem ne tegye, nem akartam, hogy újra meg újra csalódnia kelljen. Megtette, nyilván nem kapott sem anyagi sem lelki támogatást, sem különösebb törődést. Tudjátok milyen érzés, amikor idegen emberek segítenek, adják az idejüket, a munkájukat, a pénzüket egy fiúnak, akit nem is ismernek, aki nem jár diplomunkba, és az apja, akinek van miből, csak szeretnie kéne...

Haza érkeztünk, betettem egy borítékba a névtelen adományt, és azt mondtam neki: tudom, hogy nem hiszel Isten létezésében, mert sajnos így neveltelek, de most kérek a szobádban a csendben köszönd meg neki, csak köszönd, mert Isten akkor is szeret, ha te nem akarsz ismerni Őt. Azt is kértem tőle, hogy a jóra figyeljen, és engedje el, hogy az apja nem segít. Mindketten kértünk túlorát a munkahelyünkön, és közösen gyűjtöttük a műtetre valót, november 30-ra tudtunk műtőt bérelni. Teltek a napok, dolgoztunk, a fiamnak megkezdődött az egyetem és szeptemberben megszólalt a telefon.

A professzor Úr hívott, és azt mondta: van egy jó hírem, jövő héten hétfőn meg tudjuk operálni a fiút. (Egyrészt nagyon örültem, másrészt elhagyott az erőm, hiszen nem volt meg a teljes összeg.) Majd folytatta: jogszabály változás történt, vezetőcsere, sok minden. és a Honvéd Kórházban meg tudják operálni OEP alapon, vagyis nem kell fizetnünk a műtőért és a műtétért, mert szerződést tudtak kötni az OEP-pel, miszerint a betegnek joga van Németországból megvenni a műtéthez szükséges eszközöket, azt kiszámlázzák, és csak azt kell kifizetni. Az is kiderült, hogy ugyanazok az orvosok segítik a professzor úr munkáját, akik a fizetős műtőbe lettek volna. Ez azt jelentette egész pontosan, hogy bemennek a fiam műtétjére a Honvéd kórházba, például a vérből csontot csinálnak, hogy a ciszta helyére be tudják tenni. Amit kiszámláztak az a töredéke volt az eredeti összegnek, és bőven meg volt a rávaló, még egy szép összeg meg is maradt.

Mennyi a valószínűsége, hogy kérjenek egy rtg felvételt, amire semmi szükség nem volt? Mennyi valószínűsége van egy jogszabályváltozásnak egy nehéz gazdasági helyzet közepén?
Mennyi valószínűsége van annak, hogy átalakítják a szájszészet vezetését?

Mennyi valószínűsége van annak, hogy keresztény orvos a tapasztalt szakértője ezeknek az eseteknek?

Eljött a műtét napja, kiderült, hogy a másik oldalon a csontba még nagyobb ciszta volt, de sikerült kivenni a cisztákat, sikerült pótolni a csontot, sikerült kivenni a bölcsesség fogakat. Este bementünk a kórházba, hogy haza vigyük. Gondoltam, hogy beszélek a professzor úrral, szerettem volna kifizetni azok munkáját, akik csak a fiamért mentek be a Honvéd Kórházba erre a három és fél órás műtetre. A professzor úr hallani sem akart róla, megkérdezte: maga elfogadna bármit tőlem, ha a betege lennék? Elmosolyodtam és azt mondtam, nyilván semmit nem fogadnék el, de azért a kettőt ne hasonlítsuk össze. Elmosolyodott, és csak annyit mondott várja a fiamat a rendelőjébe kivenni a varratokat, és tegyem el a pénzt, ő szereti a kihívásokat, szeret operálni szeretetből csinálja...

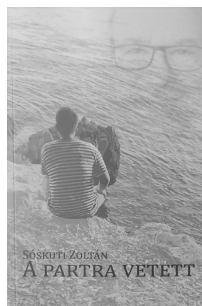
Isten megáldotta az orvosokat, a műtét alatt vették észre, hogy a másik oldalon is baj van az állkapocsban, minden bölcsesség fogát eltávolították sikeresen. Isten eltüntette az anyagi teher felét, amit bizony lehet, hogy az édesapja kellett volna felajánljon...

Szeretném megköszönni mindenkinek a közös imát Szajolban, szeretném megköszönni a beszélgetős csoport minden egyes tagjának a támogatást, az imát, a biztatást, azt, hogy elviseltetek, a rengeteg türelmet. Nem utolsó sorban szeretném megköszönni Zolinak, hogy velünk imádkozott, hogy mindenkire figyelt, hogy összetartja ezt a közösséget, hogy befogadott ebbe a közösségbe, hogy csodálatos emberek közé irányított, akik megváltoztatták az életem.

Jézus velünk volt Szajolban, Isten hatalmas, a kegyelme a szeretete végtelen. Jézus itt van köztünk, velünk van, átölel, velünk örül és velünk sír. Jézus ma is gyógyít. Tudom és hiszem, hogy az imákat ott Szajolban Isten meghallgatta, ott volt, jelen volt. Bízatok, higgyetek, van remény, Isten nem egy kitalált valaki, Ő a kellő időben közbelép, cselekszik, hiszen mi vagyunk a szeme fénye.

*„Mert az Úrnak része az ő népe, Jákób néki sorssal jutott öröksége.
Pusztta földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt,
gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét;...” Ámen!*

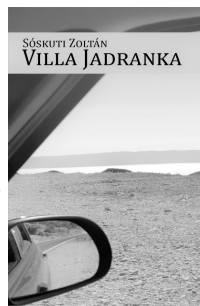
(Móz 32, 9-10)

KAPHATÓAK MÉG

Sósuti Zoltán két regénye:
Lelki utazások ezek, melyekben az Olvasó
önmagával is találkozhat. Mindezek
háttérét pedig horvát tájak, helységek adják,
és a tenger...

web: szelenemuhely.webnode.hu

A PÁRTRA VETETT (2021.)

Az irgalomról szól: hogyan juthat el az ember arra, hogy másokra és önmaga életére is irgalommal tudjon tekinteni?

Ára: 2500 Ft

VILLA JADRANKA (2022.)

Ez a regény a Csendbe hív: mi történik velünk, milyen találkozások várnak ránk, ha kilépve a hajtásból

elcsendesedünk?

Ára: 4000 Ft

BUDAPEST-RÁKOSKERESZTÚRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

* WEB: refkeresztur.hu * mail: budapest-rakoskeresztur@reformatus.hu *

* 1173 Bp. Pesti út 31. *

* Adószám: 18192232-1-42 * Bank: OTP 11784009-22222820 *

* Keresztúri Református Misszió Alapítvány: 18195998-1-42 *

lelkipásztoraink és főgondnokunk:

Sósuti Zoltán 30/822-5435 lp.rkeresztur@gmail.com

fogadó óra: szerda 15⁰⁰-18³⁰ szabadnap: csütörtök

Bereczk Dávid 30/374-2951 bereczkdavid@gmail.com

fogadó óra: kedd 15⁰⁰-18³⁰ szabadnap: hétfő

Dr. Hajdú Csaba 30/618-7651 hkisskati5@gmail.com

gyülekezeti diakónia (segítségnyújtás):

Soltészné Garay Réka 70/200-9717 soltesz.s@t-online.hu

gyermekek közti szolgálat („Magvetők”):

Kelemen Zoltánné 30/691 8098 / Elbéné Mester Magdolna

urnatemetői ügyintézés:

(kedden és szerdán 15⁰⁰-18⁰⁰): Szabó Zsuzsa 70/321-6838 sszsueva@gmail.com

nyitvatartás: kedd 15⁰⁰-18⁰⁰; szerda 15⁰⁰-18⁰⁰; vasárnap 8⁰⁰-12⁰⁰

Kettőspont (gyülekezeti újság). **XVI. évf. 29. szám**

A lapszámot szerkesztette: Sósuti Zoltán

Lektorálta: Szabados Ádámné Nyomda: Áldási Pálné

Kiadja: Budapest-Rákoskeresztúri Református Egyházközség